

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16CoE/35/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415202446
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8415202446.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného: Rapid life životná poisťovňa a. s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, proti povinnému: T. T., nar. XX.X.XXXX, bytom T. XXX/X, L. F., o vymoženie sumy 61,74 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.6.2015, č. k. 8Er 156/2015-21, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením žiadosť súdneho exekútora JUDr. Petra Molnára o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn.: EX 1786/15 zamietol.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, je uvedená v XV. časti Všeobecných poisťných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť predmetnej poisťnej zmluvy a podľa ktorej všetky vzájomné spory medzi poisťovňou a poisťníkom sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Podľa bodu 3. poslednej časti tlačiva Všeobecných zmluvných podmienok oprávneného časti "Osobitné zmluvné dojednania" účastníci vyjadrili spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. Všeobecných poisťných podmienok a toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku. V bode 4. sa zmluvné strany dohodli, že za účelom realizácie osobitného práva poisťníka individuálne ovplyvniť poisťný vzťah v súlade s potrebami účastníka môže poisťník v lehote 30 dní od podpisu poisťnej zmluvy písomne odmietnuť ustanovenie časti XV. Všeobecných poisťných podmienok.

Takéto ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve exekučný súd prvého stupňa vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku, pretože spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a súčasne nebolo individuálne dojednané. Predmetná rozhodcovská zmluva bola totiž vyhotovená na predtlačenom formulári, teda spotrebiteľ sa s ňou síce mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, avšak (reálne) nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, a preto ju nemožno považovať za individuálne dojednanú. Rozhodcovský súd teda odvodzoval svoju právomoc od neprijateľnej podmienky, ktorá ako každá neprijateľná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve je podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Rozhodcovský súd pritom v zmysle časti XV. bodu 2 mal byť podľa potreby vytvorený od prípadu k prípadu tromi fyzickými osobami, poverenými poisťovňou, teda oprávneným, pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu. resp. pokiaľ sama poisťovňa nezriadi stály rozhodcovský súd. Poisťovňa pritom má vydať štatút rozhodcovského súdu. Takéto dojednanie vzbudzuje pochybnosti aj o objektívnosti rozhodcovského

súdu vytvoreného oprávneným. Tieto pochybnosti potvrdzuje aj procesný postup rozhodcovského súdu, keď rozhodcovský súd rozhodol v skrátanom konaní (de facto vydal platobný rozkaz s odôvodnením), pričom však lehota na podanie odporu bola určená päť dní (čo je iba 1/3 lehoty na podanie odporu podľa Občianskeho súdneho poriadku) a podmienkou na prihladenie na odpor je zaplatenie sumy 72,- eur. Uvedené procesné pravidlá rozhodcovského súdu podstatným spôsobom znevýhodňujú povinného ako spotrebiteľa. Aj priznaná výška trov konania (276,- eur) je mnohonásobne vyššia, ako by bola náhrada trov v súdnom konaní pri vydaní platobného rozkazu (ak by si uplatnil náhradu za 2 úkony právnej pomoci a náhradu súdneho poplatku).

Pri rozhodovaní o podanej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúciu súd prvého stupňa aplikoval právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v rozhodnutí z 21.3.2012, sp. zn. 6Cdo/II/2012, podľa ktorého neprijateľná rozhodcovská doložka je vždy dôvodom na odmietnutie vykonania exekúcie, a to aj v štádiu poverovania súdneho exekútora na výkon exekúcie a judikoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská doložka, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu má totiž za následok nedostatok materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa prihladol i na názor Krajského súdu v Prešove vyslovený v podobnom prípade, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 3CoE 29/10 z 5.5.2010 uviedol „Rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Preto boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c/ ods. 2 ZoRK.“

Ustanovenie v zmluve o úvere, ktoré vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní je tiež podľa názoru Krajského súdu v Prešove judikovaného v rozhodnutí sp. zn. 4CoE 42/10 zo 6.10.2010 „v rozpore s dobrými mravmi vyplývajúcimi z ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že právo na súdnu ochranu je zaručené Ústavou SR (článok č. 46 ods. 1 a nasl. ústavného zákona č. 460/1992 Z.z.), ako aj v súlade s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je SR viazaná.“ Svoj názor o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky exekučný súd opiera aj o stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo 4.6.2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Gyórfi bod 40, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/ES), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska Súdneho dvora spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky „nekalosti“ už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd v obvode ktorého má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V rozhodovanej veci na základe dodávateľom vopred stanoveného obsahu rozhodcovskej doložky nielenže nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd zvolený oprávneným.

Vzhľadom na skutkové okolnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním, dospel súd prvého stupňa k záveru, že v danom prípade exekučný titul je v rozpore so zákonom, keďže nedostatok právomoci rozhodcovského súdu má za následok nedostatok materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, teda rozhodcovského rozsudku, preto súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Navrhol uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Ako dôvod uviedol, že sudy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú nesprávnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“), resp. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázal pritom na § 243d ods. 1 a 2 EP. Súd teda prekročil svoju právomoc priznanú mu Exekučným poriadkom a judikatúrou SD EÚ (Asturcom C-40/08). Namietal, že súd mu odňal možnosť konať, keď vykonal dokazovanie

bez toho, aby sa mohol k nemu vyjadriť. Navyše v dôsledku porušenia kontradiktórnosti konania súd nesprávne zistil skutkový stav a z neho formuloval aj nesprávne právne závery. Súd opomenul vyhodnotiť fakt, že vo Všeobecných obchodných podmienkach sa sice nachádza XV. časť - Rozhodcovské konanie, ktorá obsahuje ustanovenia o rozhodcovskom konaní, má však za to, že tieto ustanovenia sa uplatnia len vtedy, keď klient podpíše Osobitné zmluvné dojednania, ktoré predstavujú rozhodcovskom doložku, a teda zakladajú príslušnosť rozhodcovského súdu. Osobitné zmluvné dojednania boli vopred pripravené na predtlačenom formulári, avšak boli osobitne oddelené od ostatného textu, označené hrubým nadpisom, pričom nemuseli byť stranami podpísané. Tým, že obe strany výslovne prejavili vôľu uzavrieť tieto zmluvné podmienky, došlo k ich individuálnemu dojednaniu. V rámci predzmluvných vzťahov informoval sprostredkovateľ poistenia povinného o existencii rozhodcovskej doložky, ktorú povinný mohol prijať alebo neprijať. Sprostredkovateľ poistenia je totiž zo zákona povinný pred uzavretím poistenia bez účasti poisťovne informovať spotrebiteľa o podstatných okolnostiach poistného vzťahu, čo potvrdzuje aj stanovisko NBS ku Záznamu o potrebách klienta. Namietal, že postupom súdu mu bolo zabránené predložiť dôkaz - stanovisko NBS, ktoré potvrdzuje, že rozhodcovská doložka nepodlieha súdnemu prieskumu. Má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil v oblasti neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Poukázal na to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože v ňom absentujú právne závery súdu.

Odvolačný súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O.s.p. preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie oprávneného nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňový súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetné exekučné konanie sa v zmysle prechodného ustanovenia § 243d ods. 1 Exekučného poriadku začalo do troch mesiacov odo dňa účinnosti novely Exekučného poriadku, t.j. do 31.3.2015, nebolo ukončené k 1.1.2015 a je vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného pred 1.1.2015 v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa ustanovenia § 2 ods. 1 prvej vety zákona NR SR č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak v súlade s ustanovením § 243d ods. 2 Exekučného poriadku aplikoval ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 12. 2014. V tomto smere je preto odvolacia námietka oprávneného nedôvodná.

Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd prvého stupňa aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy. Vo veci 3Cdo 146/2011 najvyšší súd judikoval, že cit.: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.“ Obdobne porov. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 1.11.2011.

Z obsahu spisu je zrejmé, že účastníci dňa 29.7.2008 uzatvorili poistnú zmluvu, pričom jej súčasťou tvorili Všeobecné poistné podmienky. Právna úprava poistných zmlúv je v Občianskom zákonníku obsiahnutá v ôsmej časti.

Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy vychádzajúc z tohto ustanovenia je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená s oprávneným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné poisťné podmienky, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov.

Podľa dohodnutej rozhodcovskej doložky (časť XV. Všeobecných poisťných podmienok) sa všetky spory zo zmluvy mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Takáto zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo Všeobecných poisťných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Za právne bezvýznamné je potrebné označiť tvrdenie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v osobitných zmluvných dojednaniach. V týchto osobitných zmluvných dojednaniach si účastníci len opätovne dohodli povinnosť v prípade akéhokoľvek sporu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu už raz dohodnutému vo Všeobecných poisťných podmienkach. Z osobitných zmluvných dojednaní nevyplýva, aby v prípade ich nepodpísania povinným mala stratiť platnosť časť XV. Všeobecných poisťných podmienok týkajúca sa rozhodcovského konania. Preto bez ohľadu na to, či by povinný osobitné zmluvné dojednania podpísal alebo nie, jeho povinnosťou vyplývajúcou zo Všeobecných poisťných podmienok bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo Všeobecných poisťných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu.

Navyše je potrebné dodať, že inštitút individuálne dohodnutej podmienky sa má vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2 smernice).

V súvislosti s akoukoľvek rozhodcovskou zmluvou je potrebné dodať, že jej cieľom je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Často krát sa rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože pri vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak stane v súkromnom právnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva rozhodcom vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná alebo vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, sú plne na mieste.

Rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si povinný osobitne nevyjednal, nakoľko táto splyvala s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom.

Občiansky zákonník účinný od 1.1.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzatvorenej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných

podmienkach inkorporovaných v zmluve, ktorá nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ustanovení § 53 vždy spája sankciu neplatnosti.

Keďže ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka), išlo o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Ak teda dojednaná podmienka ukladajúca spotrebiteľovi podrobiť sa rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom je pre jej neprijateľnosť neplatná, pre vykonanie exekúcie chýba základný predpoklad a to právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Rozhodcovský súd môže totiž vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s ustanovením § 3 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov), akýkoľvek rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre exekučné konanie.

Nedôvodnými sú i námietky odvolateľa spochybňujúce kontradiktórnosť konania. V súvislosti s tým poukazuje odvolací súd na stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 cit.: „Pri preskúvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúvaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.“

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnuté uznesenie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.